WEEKBLAD

PEP

Nr. 34

24 aug. 1968

35 ct. per week;
losse nrs. 45ct.
België 7 fr.

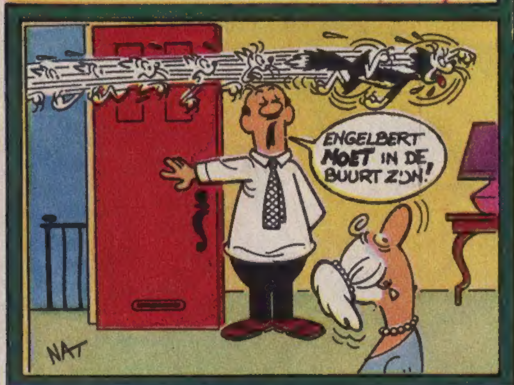

PEPFORUM

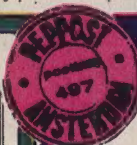
Pop of bal?

De hele wereld draait om pop. Dat idee krijgen we tenminste. En tòch spraken we laatst een tiener die iedere zondagmiddag met zijn vrienden naar het... voetbalveld gaat om te... voetballen!!! Hij is 'n gewone hippe vogel die dweept met de 1910 Fruitgom Company, maar als zijn grote favoriet Ajax noemt. Is zo'n sportvogel zeldzaam? Kijken we alleen maar één kant op; moet er gekozen worden? Schrijf PEP! Is 't voor jou sport of pop of kan het allebei?

MINI-MENING

Een opmerking over het commentaar van H. Helst te Oegstgeest op mijn schrijven van enkele maanden geleden. 1. Wat een psychiater met mijn mening over mini-rokken te maken heeft, begrijp ik niet. Als een minister bijvoorbeeld een mening geeft in de Tweede Kamer en de voorzitter is het daar geheel niet mee eens, moet hij dan ook naar de psychiater? 2. Jongetje H. Held moet beter LEZEN! Ik heb helemaal niet geschreven dat we *geen* kritiek mogen geven omdat we in een vrij land leven. Dit is natuurlijk je reinste kolder! Ik schreef dat we juist WEL commentaar mogen geven omdat we in een vrij land leven!

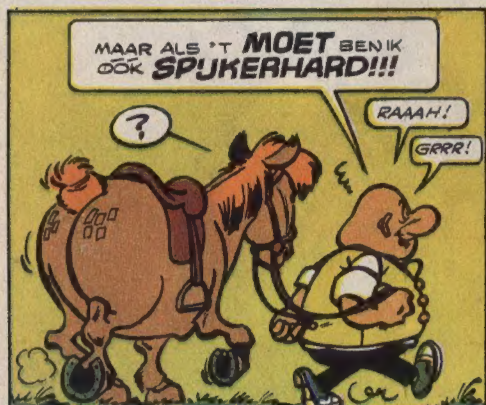
R. Oostendorp, Roosendaal

OLIVIER BLUNDER

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

BALGIE

Die foto's van voetbalploegen in PEP vind ik geweldig. Maar als Belg vind ik het jammer dat er alleen maar Nederlandse ploegen gefotografeerd worden. Zet er eens wat grotere buitenlandse ploegen in zoals bijvoorbeeld Real Madrid, Benfica, enz.... Vergeet natuurlijk Anderlecht of Club Brugge niet, dan is er tenminste een Van Himst en een Boone op de twee pagina's van PEP-uitneembaar te plaatsen.

Valcke Martin, Laarne

Kapsones 1

De leden van de Groep 1850 zijn geen ruziezoekers. Het is gebeurd dat een stel bullen stenen gooiden naar de bandleden en de apparatuur. Toen werd Peter Jardin kwaad en liep naar een van die bullen om hem een klap in zijn gezicht te geven. Volkomen terecht! Weet u wie kapsones heeft? Peter Muller, die dat stukje in PEP heeft geschreven. Hij heeft vroeger bij Hitweek gewerkt en wil nu de groepen die veel in Hitweek staan, afkraken. Dat denken wij tenminste.

K. Morren, Den Haag

Kapsones 2

Groep 1850 heeft helemaal geen kapsones, al stond dat wel in PEP 24. Die tiener die dat stukje heeft geschreven, heeft kapsones, omdat hij aan iedereen wil laten weten dat hij weleens in het buitenland is geweest. Dat er wel eens geknokt werd, komt door het verkeerde publiek in de zaal. Misschien wil die hippe tienerschrijver een handtekening van de groep. Dat kan. Wij hebben er genoeg.

Mia Barendse en Carry Hijman, Goes

VERSCHIL

Ik wil natuurlijk niet lastig zijn (al ben ik dat misschien wel met deze erg late opmerking), maar kan de heer Hooftman bij zijn bijschrift van de SAAB 105 in PEP 17 geen foto van het desbetreffende ding plaatsen? Er is namelijk altijd nog enig verschil tussen een Saab Safir-91D en een Saab 105.

Erik Helleman, Amsterdam

WAAR?

Vijf hoofdprijswinnaars van PEP's sportprijsvraag in PEP 15 mochten naar de Europacup-finale in Londen. Die is ondertussen al gespeeld, maar ik heb geen lijst gezien van winnaars. Waar blijft die?

B. van Rooij, Eindhoven

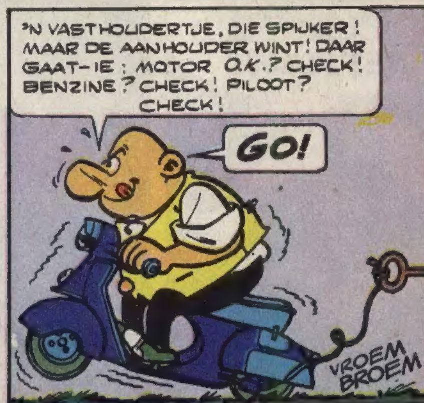
Kijk in PEP 26!

DAAR ZIT VAART IN

OLIVIER BLUNDER

van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen. postbus 497, Amsterdam. Attentie: zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille

luitenant

BLUEBERRY

OP WEG N

Blueberry heeft Graig gevonden, maar ziet geen kans

AAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

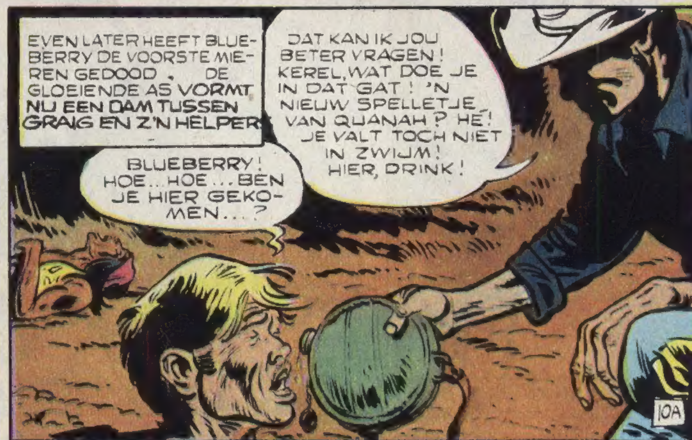

hem uit handen van Quanah te redden. Dan evenwel komt er plotseling een poema te hulp . .

WORDT VERVOLGD.

DE ARGONAUTJES EN DE

OLYMPISCHE VLAM

TEK: MATENA
TEKST: BANDA

Castor en Pollux moeten het vuur van de zuivere sportgeest naar Olympia brengen. Zij ondervinden nogal tegenwerking van de onsportieve trainer. Dionysius en z'n profs.

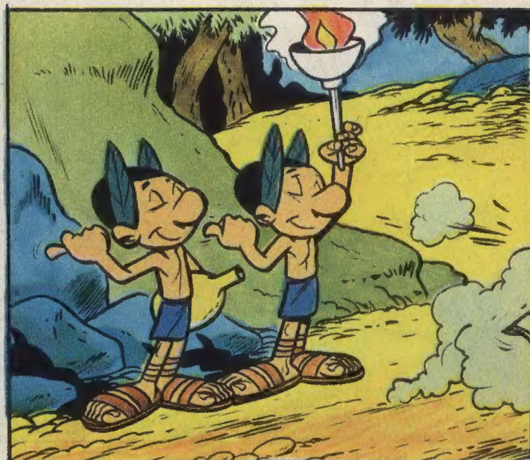

HA, DAAR KOMT IETS AAN. LATEN WE LIFTEN!

PLENS!
2A

RAAK!

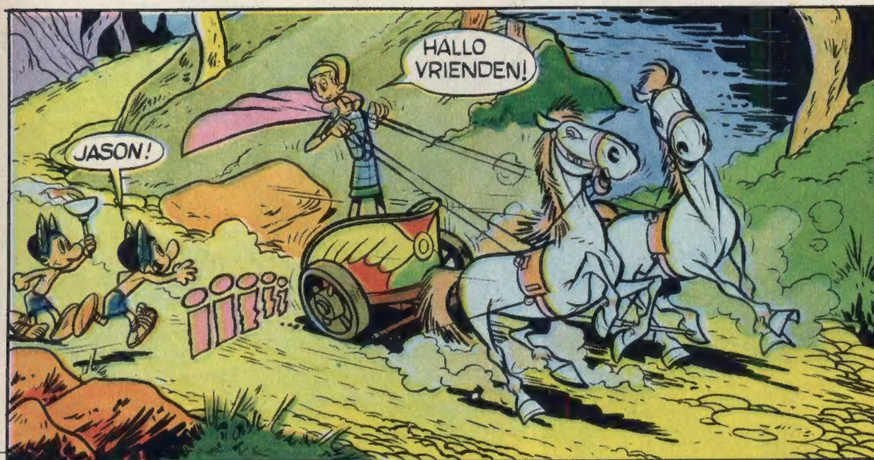

UIT...
DAT WAS DIONYSIUS WEER!

MAAR NU ZULLEN WE DIE ✻@✻☆✻ DIONYSIUS ER VAN LANGS GEVEN!
IK MAAK EEN TURKSE KNOOP VAN 'M! NU WORDEN WE NIET TEGENGEHOUDEN DOOR 'N SPUTTERENDE VLAM!

SPUT! SPUT! SPAT! SPUT! SPUTTER!

HA!
HIJ HEEFT 'T TOCH OVERLEEFD!
SPUTTER! SPUT

MAAR HOELANG ZAL HIJ NOG OP DAT RESTJE OLIE KUNNEN BRANDEN?
KIJK!
2B

HALLO VRIENDEN!
JASON!

WAT KAN IK VOOR JULLIE DOEN? IK HEB NIET VEEL TIJD, HOOR. IK HEB EEN AF-SPRAAK MET.. EH.. EEN CHAR-MANT PER-SOONTJE.

LAAT HAAR MAAR EVEN WACHTEN, DIT IS BE-LANGRIJKER...
WE BRENGEN DE SPORTGEEST NAAR OLYMPIA!
KIJK UIT DAT DIE...EH... GEEST MIJN MANTEL NIET SCHROEIT!

HIJ LUST JE MANTEL NIET EENS. HIJ WORDT UITSLUI-TEND GEVOED MET ZUI-VERE OLIE.
PAS DAN OP VOOR OLIEVLEKKEN!

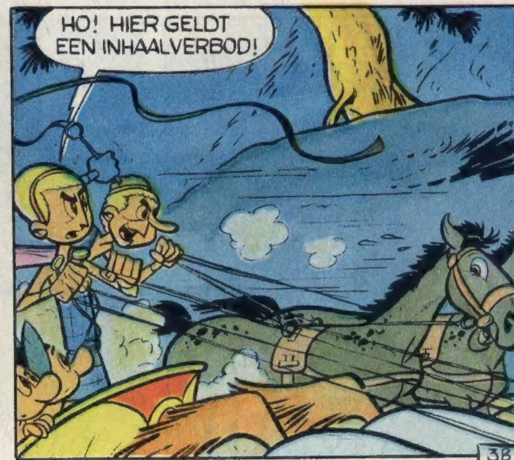

OP HET EINDE VAN DE AMATEURGEEST! HAHA!
34

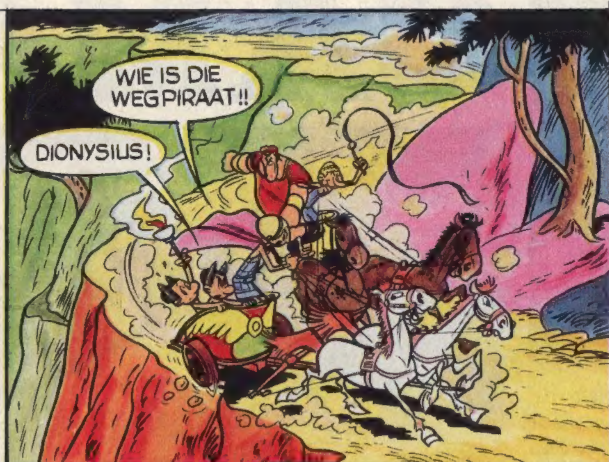

HIJ LEEFT NOG! VLUG! ER ACHTER AAN!

LAAT NU ZIEN DAT JE EEN PROF-WA-GENRENNER BENT!

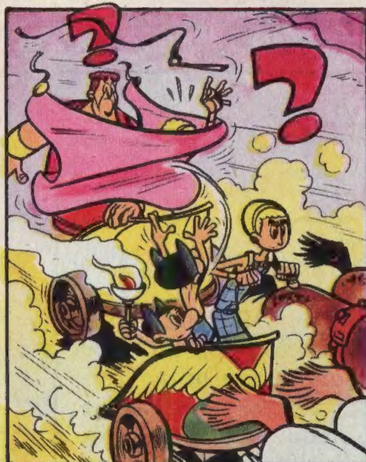

WRING JE ERNAAST EN DRING ZE DE AF-GROND IN.

HO! HIER GELDT EEN INHAALVERBOD!
3B

WORDT VERVOLGD

CAMARO SS 396

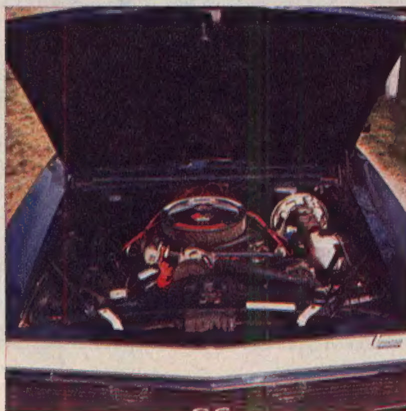
Zijn vier cilinders hebben een inhoud van bijna 6½ liter. Daarmee levert hij het formidabele vermogen van 325 paardekrachten. En als de weg maar recht en lang genoeg is, is hij goed voor een top van 265 km/uur! Dit is zo maar een greep uit de folder van een van 's werelds exclusiefste sportwagens: de Camaro SS 396.
Een Amerikaan, je raadt het al, stammend uit het huis General Motors, rijdend onder de vlag van een merk dat geen nadere uitleg behoeft: Chevrolet. De Camaro's, van wie het type SS 396 onbetwist het vlaggeschip is, zijn een regelrechte oorlogsverklaring aan die andere Amerikaanse autoreus, Ford, die met zijn Mustangs lange tijd de show stal. De Camaro SS 396 is volstrekt ànders dan de Ford Mustang en wat belangrijk is, hij is stukken mooier. Briljante carrosseriekunstenaars ontwierpen een razendknappe sportcoupé met het uiterlijk van morgen voor automobilisten van vandaag. Gewaagd is de brede grill die als een wrede muil het gehele front beslaat. Wiskundig zuiver, midden op de motorkap, twee luchtinlaten voor een goede carburatie. De maten van de Camaro mogen er zijn. Van voor tot achterbumper meet hij 469 cm, de breedte is 184 cm, het dak reikt tot een hoogte van 130,8 cm. Het gewicht: 1405 kg. Een kijkje in de cockpit is een enigszins teleurstellende ervaring, hoewel ook hier verscheidene originele extra's zijn weggemoffeld. Het ontbreken van een koppelingspedaal duidt op een automatische bak. Voor een Amerikaan beslist niet buitenissig. Wèl opvallend is de console, waarin, behalve de kloeke bedieningspook, een aantal klokken zijn gegroepeerd zoals benzinemeter, thermometer voor het koelwater en oliepeilmeter. Een grote toerenteller siert het dashboard. De stoelen vallen ronduit tegen. Mooi zijn ze wel. Maar ze zijn hard. Keihard. Het uitzicht naar voren en opzij is ruim voldoende (aardig snufje: de ruiten worden elektrisch bediend), maar het achteruitzicht door het met een ventilator droog gehouden achterruitje laat veel te wensen over. Hoe rijdt de Camaro SS 396? Heel hard natuurlijk en redelijk snel accelererend met een tijd van 30 seconden vanuit stilstand tot één kilometer verderop. Door de stuurbekrachtiging is snel en scherp bochtenwerk heel goed mogelijk, op de remmen kun je volledig vertrouwen, maar de wegligging valt tegen. Waarschijnlijk is het, dat de minder goede wegligging te wijten is aan de nogal conventionele vering die we wel meer bij Amerikaanse sportwagens aantreffen. De voorvering wordt verzorgd door schroefveren met stabilisator en dubbelwerkende schokbrekers en achter ontdekken we bladveren en schokbrekers.
En dan nog heel even een kijkje in de motor: met z'n 325 pk een krachtpatser onder de krachtpatsers. Maar wat wil je met een cilinderinhoud van bijna 6500 kubieke centimeter?
En toch, als je het vermogen herleidt tot 1000 cc, kom je tot ongeveer 50 pk per liter. Hoe dan ook, de dorstige Camaro SS 396 (benzineverbruik 22 liter op 100 kilometer) zal zijn weg heus wel vinden, al is DEZE uitvoering in òns land slechts op bestelling leverbaar. De prijs . . . *f* 27.800 . . .!

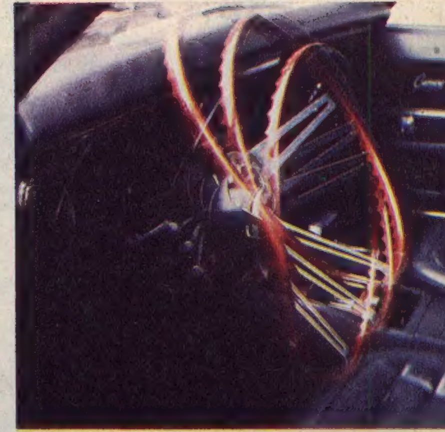

De meest geziene zijde van de Camaro: de achterzijde. Met zijn theoretische top van 265 km/uur een van de snelste passanten op de autoweg. De achterruit had wat royaler gekund.

4-cilindermotor voorin; cilinderinhoud: 6489 cc; compressieverh. 10,25 : 1; vermogen 325 SAE/pk bij 4800 t/min; aandrijving op achterwielen; zelfdragende carrosserie; automatische drieversnellingsbak; schijfremmen op de voorwielen, trommelremmen achter; stuurbekrachtiging; wisselstroomdynamo; benzinetank 68 liter; inhoud koelsysteem 15 liter, carterinhoud 4,7 liter; topsnelheid 265 km/u.

Amerikaanse autoconstructeurs zijn niet kinderachtig als het om motoren gaat. Hier de kolossale viercilinder die het gehele motorcompartiment vult. De niet zichtbare cilinders hebben een totale inhoud van bijna 6500 cc. Bij elkaar 325 pk sterk.

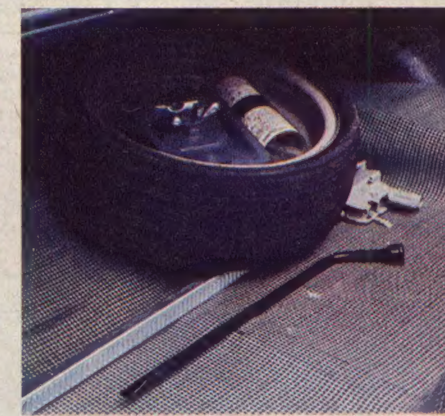

De Camaro is geschikt voor automobilisten met buikjes, lange of korte armen. Voor chauffeurs die het stuurwiel bovenaan omklemmen of onderaan. Voor de gemakzuchtigen of sportievelingen. Het stuur is namelijk in zes standen verstelbaar. Heel handig. Natuurlijk vastzetten als je gaat rijden.

Supersnelle, wondermooie en volslanke Camaro SS 396. Volautomatische geweldenaar volgens de beste Chevrolet-tradities. Als de grijnzende mond van een gigantische clown strekt de grille zich uit van de linker tot de rechter flank. Daarachter — als twee resterende tanden in de mond van een ex-beroepsbokser — twee kloeke schijnwerpers. De koplampen zijn op 'n geraffineerde wijze weggekanteld.

In de royale kofferruimte het allerlaatste snufje op bandengebied: een strak om de velg gespannen reserveband (weinig plaatsruimte!) die door een spuitbus op spanning kan worden gebracht.

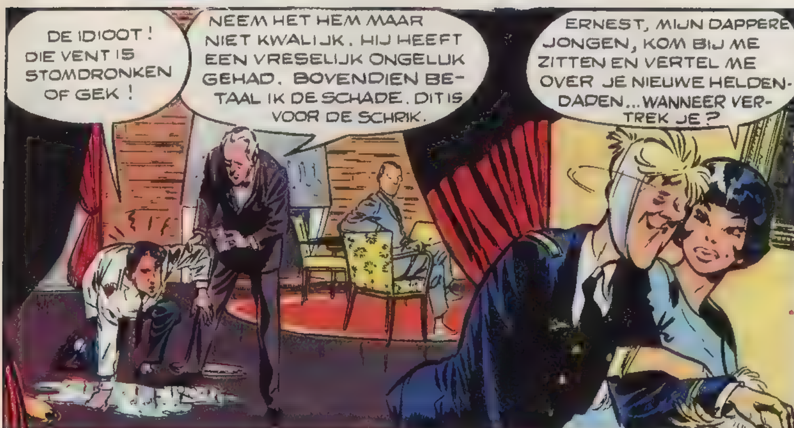

6½ liter puur autoplezier

MICK TANGY

Laverdure leent een schone das van Tangy en vertrekt naar een feestje, waar Gina en haar „broer" hem rijkelijk tracteren op alcoholhoudende drankjes......

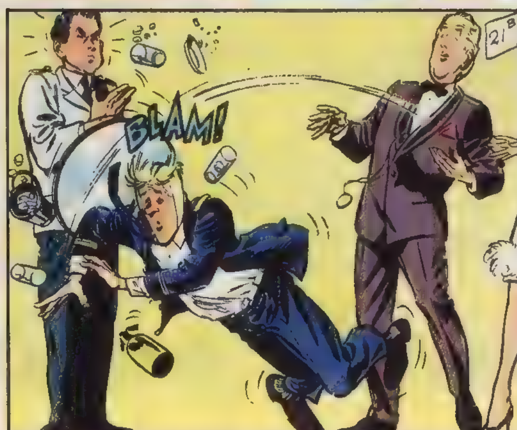

GEVAAR OP GROENLAND

DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

WORDT VERVOLGD

TEKST: LINUS
TEKENINGEN: J.C. MÉZI

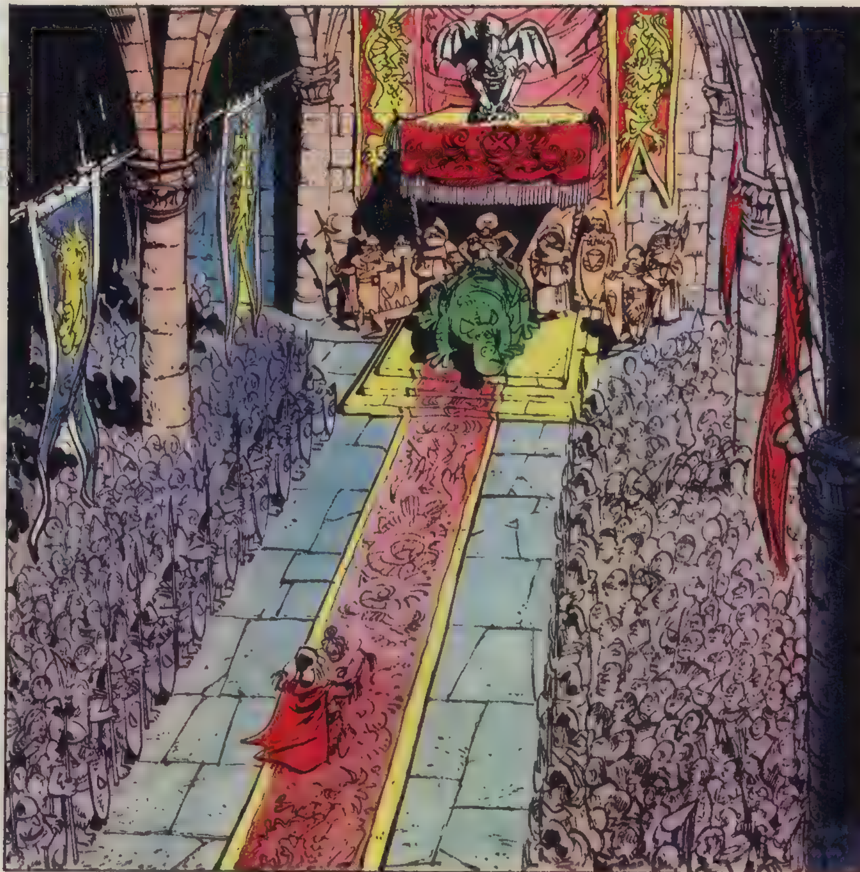
Xombul, het Hoofd van de Dromendienst, heeft met behulp van zijn in de middeleeuwen geleerde toverkunsten de stad Galaxity aan zich onderworpen, maar . . .

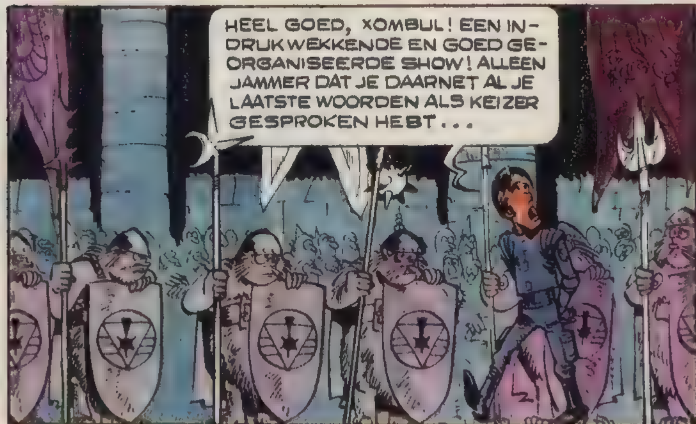
RAVIAN en de

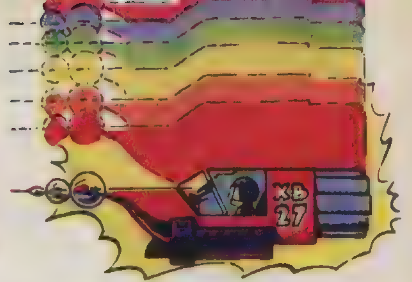

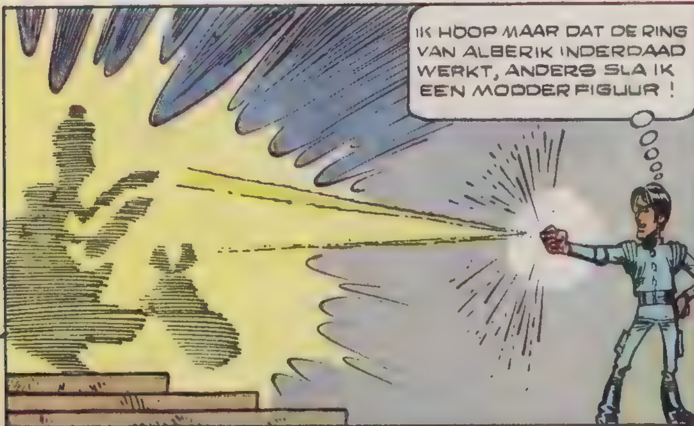

VIERDE DIMENSIE

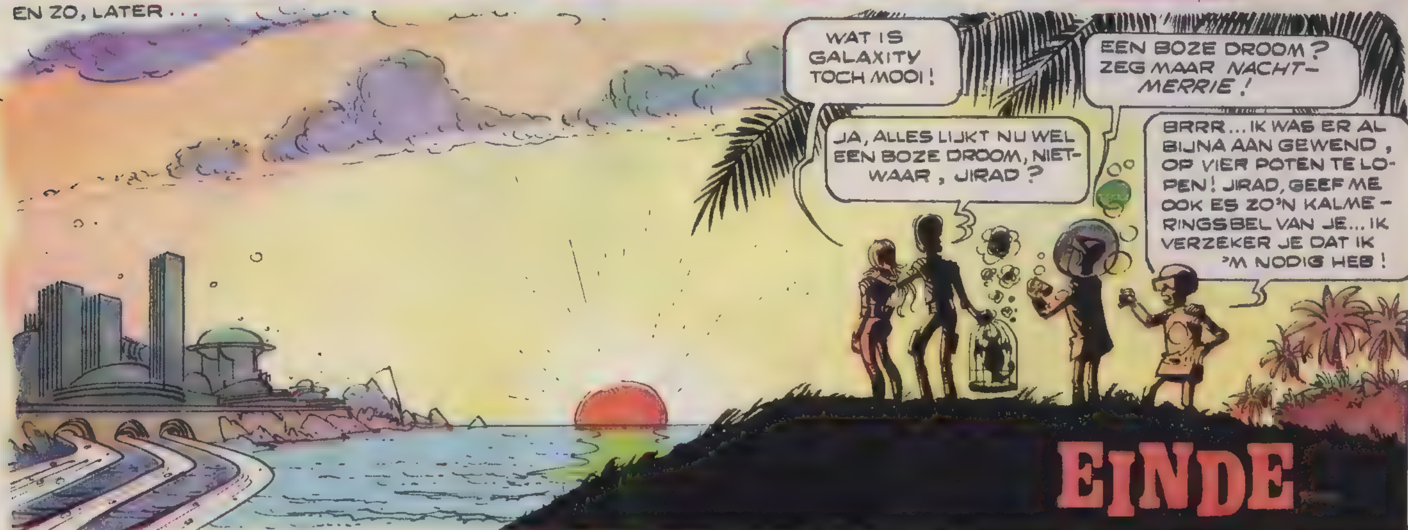

FERDINAND BRACKE

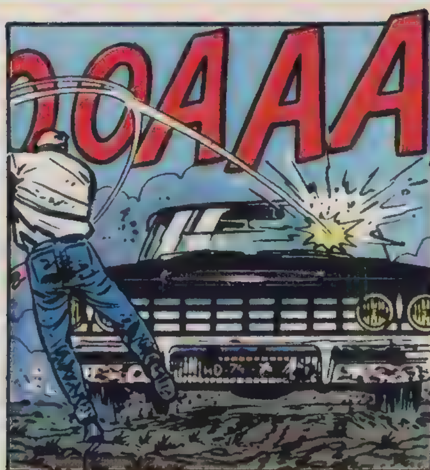
Ferdinand Bracke voelde vorig jaar herfst de dreiging van een ontslag bij Peugeot. Hij, het zorgenkind, lijdend aan een chronische bronchitis, had opnieuw een wielerseizoen verprutst. Zijn ploegleider Gaston Plaud begreep dat hij de lange schrale Belg wel móést verstoten. De poging van Ferdinand Bracke (25 mei 1939 geboren in de poldergemeente Hamme-sur-Durme, sinds 1942 wonend in Montigny-sur-Sambre nabij Charleroi) om het wereldduurrecord te breken, werd dan ook eerder door wanhoop dan door eerzucht gevoed. In stilte vertrok hij naar Italië, waar signor Masi uit Milaan een ultra-lichte fiets voor hem ontwierp: 5,82 kilo, wielen met 24 spaken, een plastic zadel en zijden bandjes. Toen hij (1,84 meter lang, 79 kilo zwaar) 30 oktober op de Olympische piste in Rome de aanval inzette op de al met stof bedekte prestatie van Roger Rivière (47 km 347 meter in één uur), meesmuilde gans België, dat al dagen de draak stak met Brackes recordpoging. Waarom deed hij toch zoveel moeite zich belachelijk te maken? vroegen zijn landgenoten zich af. Maar al snel trad de spot opzij voor bewondering. Ferdinand Bracke, de mislukkeling, die al dikwijls ontgoocheld zijn afscheid had aangekondigd, presteerde het schier onmogelijke. Hij slaagde, cum laude zelfs, want hij doorbrak daar in Rome een magische grens: 48 km 0934 meter. Zonder de stimulans van doping, zo bleek bovendien enkele weken later. Al bleef Jacques Anquetil, die zich kort daarvoor na zijn succesvolle werelduurrecord niet wilde laten onderzoeken, dàt betwijfelen. Ferdinand Bracke (scherpe, windsnijdende neus — treurige oogopslag) was echter gered. Zoals in 1964. De pezige mijnwerkerszoon, pas op achttienjarige leeftijd met fietsen begonnen, was ook toen genoodzaakt geweest zijn ontevreden wielerbaas iets groots aan te bieden. De Belg beloofde wereldkampioen achtervolging te worden. In het geheim trainde hij 's nachts op de baan van het Parijse Prinsenpark. Hij hoopte daarmee zijn concurrenten te misleiden. Hetgeen wonderwel lukte. In de finale stoeide hij met Henk Nijdam. Na die ene titel verdiende hij lange tijd amper een vliesdun besmeerde boterham. In 1966 reed hij recht op een tweede regenboogtrui af, maar in de allerlaatste ronde stortte hij opeens in. Ademhalingsmoeilijkheden verbrijzelden zijn droom. Faggin mocht toen als sterkste achtervolger het ere-kleed aantrekken. Een jaar daarop, in Amsterdam, versperde Tiemen Groen hem de weg naar de finale. „Zware zeelucht; daar kan ik niet tegen," verontschuldigde de Belg zich. Gaston Plaud, zijn ploegleider, accepteerde het excuus niet. „Je zult iets moeten presteren," eiste hij. „Anders gooi ik je eruit." In Rome echter had hij, net op tijd, weer een van die raadselachtige uitschieters ...

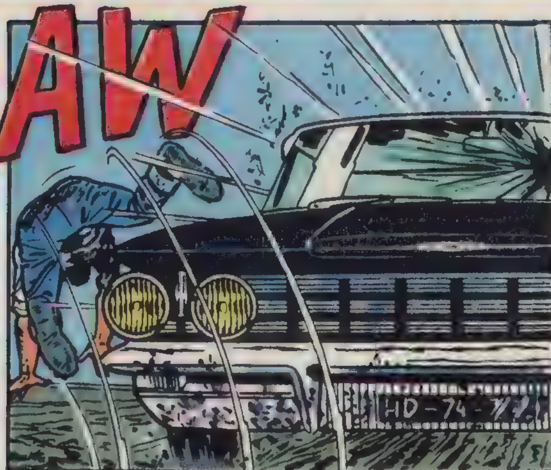

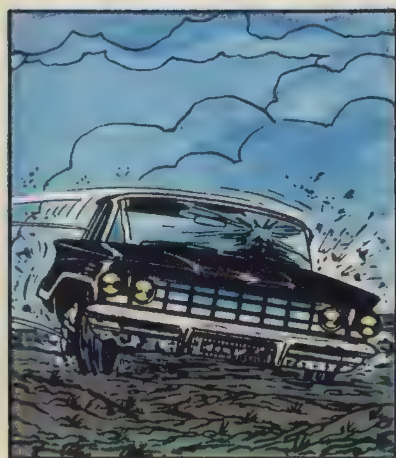
DE TERUGKEER VAN STEVE

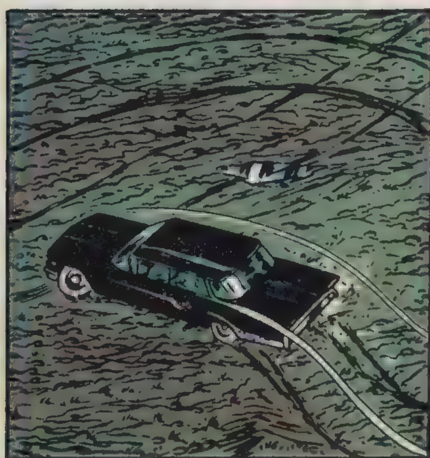
DOOR JEAN GRATON

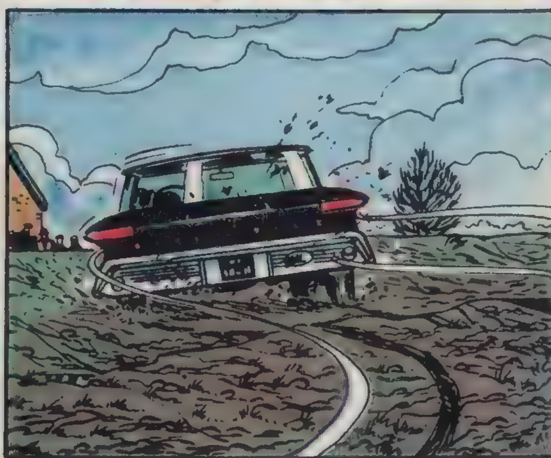

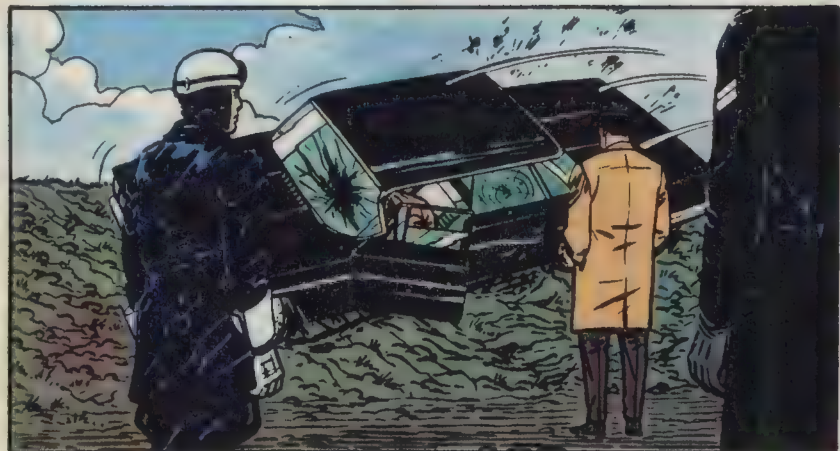

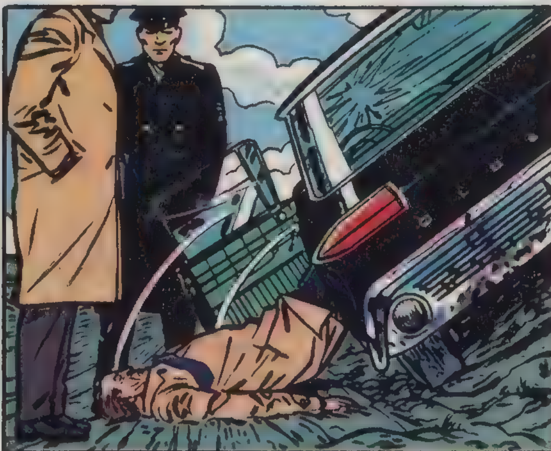

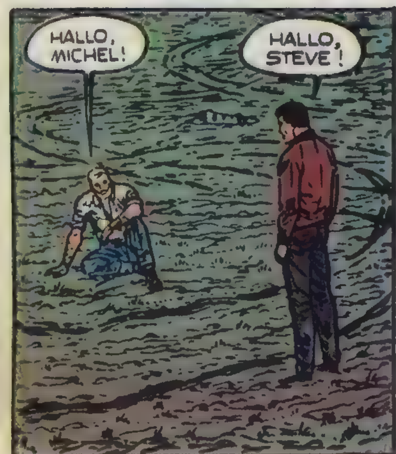

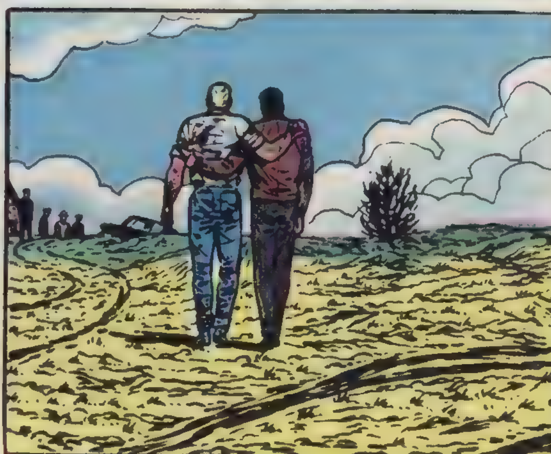

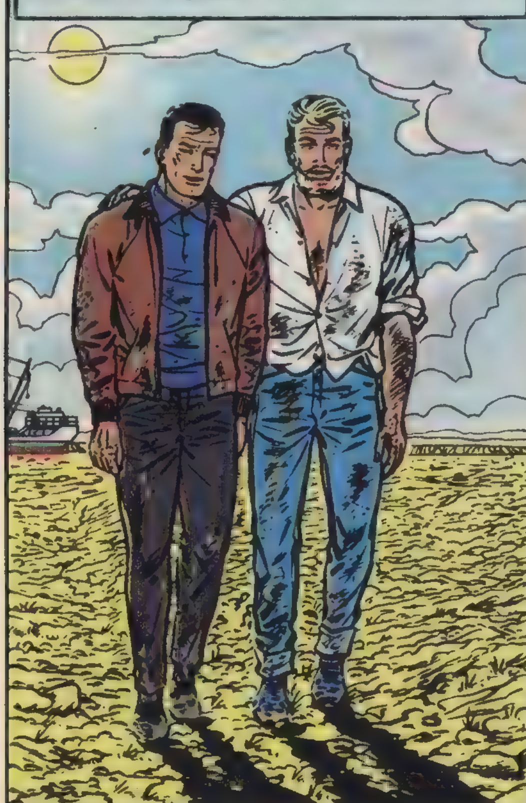

WARSON

EEN AVONTUUR VAN

MICHEL VAILLANT

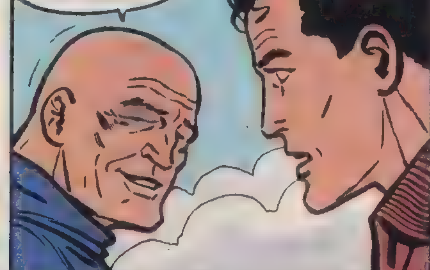

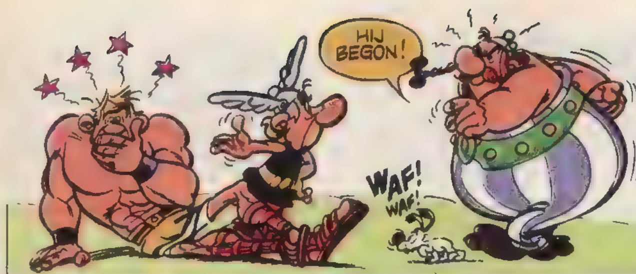

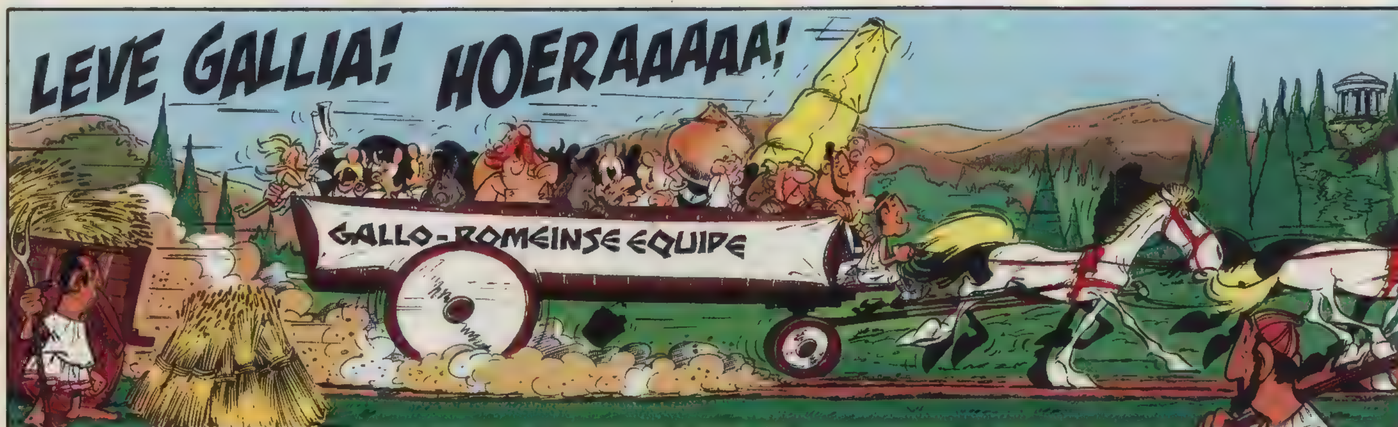

WORDT VERVOLGD

TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

Asterix en de

OLYMPISCHE SPELEN

De hele stam der Galliërs is in Athene aangekomen en gaat nu onder leiding van de gids Pingpathos een rijtoer door de wereldberoemde stad maken. De Romeinse concurrent is NOG niet op de hoogte....

WORDT VERVOLGD

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

DOOR JACK LONDON. ILLUSTRATIE RENE FOLLET

EEN SPAN VOOR MERCEDES

Buck heeft Spitz gedood, Dave wordt met een revolverschot uit zijn lijden verlost, uitputting en kwetsures maken van het aanvankelijk fiere span een zielige troep stumpers: het barre noorden eist zijn tol. Als Buck en zijn makkers tot overmaat van ramp aan 'n ondeskundig echtpaar worden verkocht, is het leed voor mens en dier niet meer te overzien ....

Dertig dagen nadat ze Dawson verlaten hadden, kwamen ze in Skaguay aan. Buck en zijn maats waren er ellendig aan toe, opgebruikt en uitgeput. Bucks honderdenveertig pond waren verminderd tot honderdenvijftien, en zijn maats, hoewel ze lichtere honden waren, hadden naar verhouding nog meer aan gewicht verloren dan hij. Pike, de huichelaar, die in een leven vol bedrog zo vaak met succes een gebrek aan zijn poot gesimuleerd had, hinkte nu in ernst. Sol-leks ging mank en Dub werd gepijnigd door een ontwrichte schouder.

De laatste achttienhonderd mijlen hadden ze het met maar vijf dagen rust moeten stellen. Toen ze Skaguay bereikten, liepen ze duidelijk op hun laatste benen. Ze konden nauwelijks de leidsels strak houden en helling af bleven ze met moeite de slede vóór.

„Kom, arme kreupelaars!" moedigde de sleedrijver hen aan toen ze de hoofdstraat van Skaguay binnen waggelden. „Dit is het laatste. Dan krijgen we een lange rust. Vast en zeker. Een héél lange rust."

De sleedrijvers vertrouwden erop dat ze de tijd zouden krijgen weer op krachten te komen. Zelf waren ze daar ook bar aan toe. Het zou ook niet meer dan rechtvaardig zijn. Maar er waren zoveel mannen naar Klondike gekomen, en zovelen hadden hun vrouwen en families achtergelaten, zodat de post als een berg lag opgestapeld; en ook waren er bevelen van hogerhand. Nieuwe spannen moesten de oude vervangen als die niet in staat waren meteen weer op weg te gaan, en de honden die niet meer verder konden, moesten verkocht worden.

Drie dagen gingen voorbij, waarin Buck en zijn maats pas goed voelden hoe moe en zwak ze wel waren. Toen, op de ochtend van de vierde dag, kwamen twee Amerikanen, die hen met gareel en al voor een zacht prijsje kochten. De mannen noemden elkaar Hal en Charles.

Charles was een blonde man van middelbare leeftijd, met zwakke, waterige ogen en een krijgshaftige snor, die zijn willoze mond moest verbergen.

Hal was een jongeman van negentien of twintig, die een grote revolver en een jagersmes meedroeg aan een gordel vol patronen. Die gordel was het meest opvallend aan hem. Het verraadde zijn „groenheid" — zijn pure, onuitsprekelijke „groenheid". Waarom deze twee mannen, die helemaal niet in de wildernis thuishoorden, zich in het Noorden gewaagd hadden, was een van die vragen die wel altijd onbeantwoord zouden blijven.

Buck hoorde de onderhandelingen en zag de mannen geld geven aan de regeringsagent, en hij wist dat de Schotse halfbloed en de sleedrijvers van de postkaravaan nu uit zijn leven verdwenen, in de voetsporen van Perrault en François en al die anderen voor hen. Toen hij met zijn maats naar het kamp van de nieuwe eigenaars geleid werd, zag Buck een ordeloos, haveloos boeltje. De tent stond maar half overeind, de borden waren vuil, alles was rommelig. Ook zag hij een vrouw. Mercedes noemden de mannen haar. Ze was de vrouw van Charles en een zuster van Hal. Buck sloeg hen argwanend gade toen ze de tent afbraken en de slee begonnen op te laden. Ze deden dat met veel kabaal, maar zonder methode.

Drie mannen kwamen uit een naburige tent en bleven staan kijken, grinnikend en knipogend tegen elkaar.

„Jullie hebben daar een heel vrachtje," zei een van de mannen. „Ik wil me nergens mee bemoeien, maar die tent zou ik maar niet meeslepen als ik jullie was."

„Stel je voor!" riep Mercedes uit, „hoe zou ik het in hemelsnaam zonder tent moeten stellen!"

„Het is voorjaar en er komt geen koud weer meer," antwoordde de man.

Zeer beslist schudde zij haar hoofd en Charles en Hal stapelden de laatste dingen op de hoog beladen slee.

„Denk je dat je dat in beweging kunt krijgen?" vroeg een van de mannen.

„Waarom niet?" zei Charles kortaf.

„De honden zijn zo slap als wat, als je het weten wilt," antwoordde een van de mannen, „er zit geen fut meer in, dat is het hele probleem. Ze hebben rust nodig."

„Loop naar de hel met je rust," zei Hal, met zijn baardeloze lippen, en Mercedes zei geschrokken „Oh!" omdat hij vloekte. Maar ze was nogal familieziek en kwam meteen voor haar broer op. „Let niet op die man," zei ze scherp. „Jij leidt onze honden en jij pakt ze aan zoals je het beste lijkt."

Toen striemde de zweep op de honden neer. Ze wierpen zich tegen de borstriemen, zetten hun poten schrap in de sneeuw en trokken uit alle macht, maar de slee zat muurvast. Een van de omstanders, die zijn drift stond te verbijten en zich moest inhouden om niet gaan schelden, liet zich nu horen.

„Niet dat het mij wat kan schelen wat er van jullie terecht komt, maar omwille van de honden wil ik jullie iets zeggen.. Jullie kunnen hen een heleboel helpen door de slee los te breken. De lopers zijn vastgevroren, maar als jullie links en rechts tegen de slee drukken, komen ze wel los."

Een tweede poging werd gedaan, nadat Hal het advies had opgevolgd en de lopers uit de sneeuw had losgebroken. De overladen slee gleed vooruit en Buck en zijn maats worstelden krampachtig verder onder een regen van slagen. Zo'n honderd meter verder draaide de weg en helde steil naar de hoofdstraat. Er zou een ervaren man nodig zijn geweest om de topzware slee in evenwicht te houden en Hal was zo'n man niet. Terwijl ze de draai namen, kiepte de slee om en hij verloor de helft van de slecht vastgesnoerde bagage. De honden stopten geen moment. De lichter geworden slee bonkte op zijn kant achter hen aan. Nijdig door de mishandeling waren ze, en Buck, woedend, begon te rennen en gaf het voorbeeld. Hal schreeuwde „Stop" en „Ho", maar ze hielden zich doof. Hij struikelde en kwam te vallen, en de slee ging over hem heen. De honden renden ongehinderd de straat verder in, bijdragend tot de vrolijkheid van Skaguay door de rest van de uitrusting over de hele hoofdstraat rond te strooien. Goedhartige burgers vingen de honden op en raapten de verloren bezittingen bijeen. Ook gaven ze raad. De helft van de lading en tweemaal zoveel honden, als ze ooit in Dawson wilden aankomen, zeiden ze. Hal en zijn zuster en zwager luisterden onwillig, zetten de tent weer op en inspecteerden hun bagage. Ingeblikte groente kwam te voorschijn, hetgeen de mannen deed lachen, want blikjes met eten op de lange weg door de wildernis zijn lachwekkend. „Dekens voor een hotel!" riep een van de mannen die grinnikend kwamen helpen. „Meer dan de helft is te veel; doe ze weg! Gooi die tent weg en al die borden — wie zou ze trouwens omwassen? Goeie genade, denken jullie dat je met een luxe-trein reist?"

Toen de bagage tenslotte tot de helft was teruggebracht, was het toch nog te veel. 's Avonds kochten ze er zes honden bij; maar het waren geen sledehonden.

Met de voor het werk ongeschikte nieuwelingen en alle honden van het oorspronkelijke span futloos en opgebruikt, zag de toekomst er weinig hoopvol uit. Maar de twee mannen waren heel opgewekt. Ook trots. Want zij deden de dingen met stijl, vonden ze. Veertien honden! Ze hadden al heel wat sleden gezien, maar nog geen een met veertien honden ervoor. De volgende ochtend laat leidde Buck het span de straat op. Dat gebeurde zonder lef, zonder pit. Ze gingen uitgeput op weg. Vier keer had hij nu al de afstand tussen Salt Water en Dawson afgelegd en het vooruitzicht afgejakkerd dezelfde weg nog eens te moeten afleggen, verbitterde hem. Buck voelde vaag dat er op deze mensen niet te rekenen viel. Ze waren onervaren, hardleers en laks.

Het kostte hun een halve avond om een slordig kamp op te slaan en een halve ochtend om het weer op te breken. En de slee werd zo onhandig opgeladen dat ze telkens onderweg moesten stoppen om de boel weer vast te binden. Sommige dagen legden ze nog geen tien mijl af; op andere gingen ze helemaal niet op weg. Natuurlijk kwamen ze op die manier achter op hun tijdschema en dus zouden ze onvermijdelijk hondenvoer te kort komen, want dat was berekend op een voorspoedige reis. Bovendien gaven ze de dieren in het begin te veel, omdat ze zo zwak trokken — maar dat was uit vermoeidheid, niet uit honger — en toen ze ineens ontdekten dat ze met de voorraad niet uitkwamen, voerden ze veel te weinig.

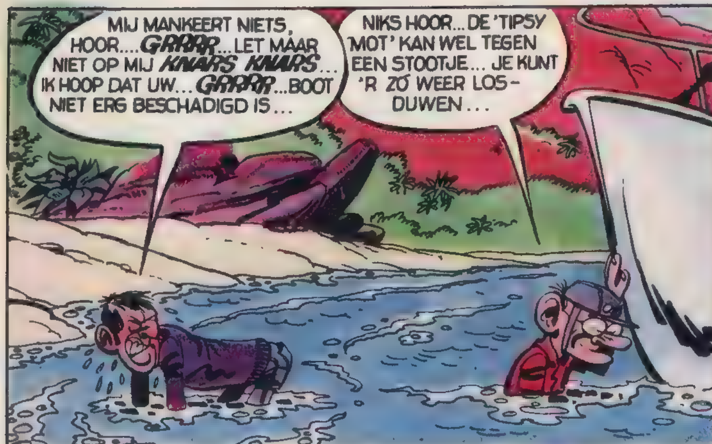
En de dag dat er geen voedsel meer zou zijn, kwam steeds nader....

**VOLGENDE WEEK:
PELGRIMS NAAR DE DOOD**

AGENT 327

Agent 327 valt uit een vliegtuig in zee en begint te zwemmen. Net als hij zich afvraagt hoelang hij het hoofd boven water kan houden, hoort hij 'n stem . . .

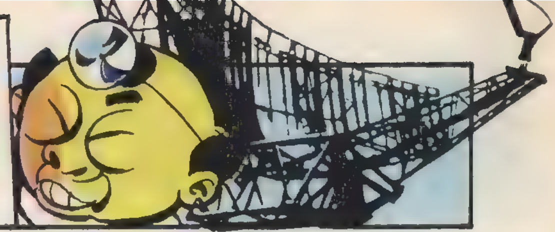

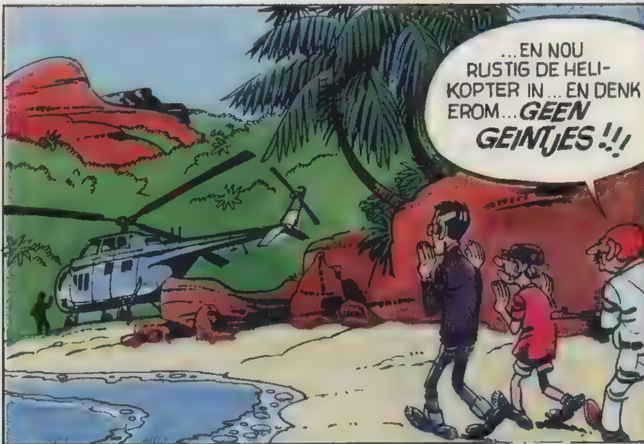

NAAM: IJZERBROOT,Hendrik
CODENUMMER: 327
DOSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr. Maybe)
OPDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
RAPPORT DOOR: Martin Lodewijk
OPMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
zie Alg K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

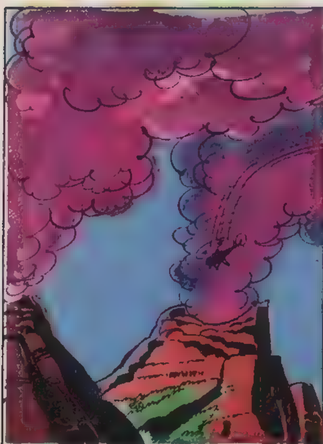

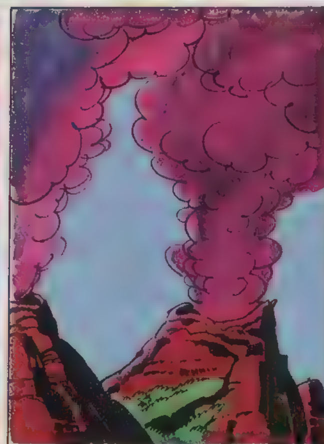

VOOR UW HOOGWAARDIGE BLIKKEN AANSCHOUWELIJK ZIJN: TWEE VULKANEN... ...EEN DEZER AANSCHIJN BEDRIEGENDERWIJS, DEZE GEEN WERKENDE VULKAAN ZIJN...SLECHTS CAMOUFLAGE-ROOK BLAZEND... INGEWANDEN ZIJN TOT UITHOLLING GEBRACHT, VORMENDE : GEHEIME BASIS! WIJ BINNENKOMST TOT STAND BRENGEN DOOR KRATER...

LET NOU OP JE STUURKNUPPEL...HOU JE HOOFD BIJ HET VLIEGWERK, SIE-TSE, INPLAATS VOOR ON-BEZOLDIGD REIS-GIDS TE SPE-LEN...

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

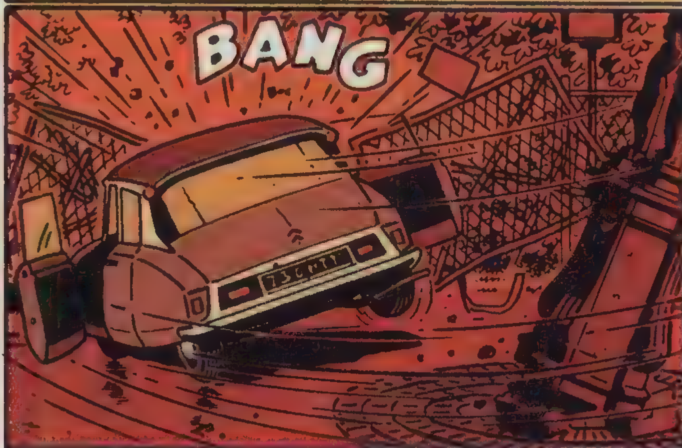
DOOR E.P.JACOBS

Commissaris Pradier probeert de wagen van Duranton en Sharkey klem te rijden;

DE WAGEN RAAKT IN EEN SLIP, VLIEGT DE BOCHT UIT EN GLIJDT MET EEN FLINKE SNELHEID ACHTERSTEVOREN VERDER...

DE D.S. IS ECHTER NIET MEER TE HOUDEN, KLETTERT TEGEN EEN FONTEIN, RAMT EEN HEK EN KOMT IN HET PARK TERECHT...

DOOR DE SCHOK VLIEGEN DE DEUREN OPEN. SHARKEY WORDT ER UITGESLINGERD EN RAAKT BEWUSTELOOS. DURANTON IS ONGEDEERD...

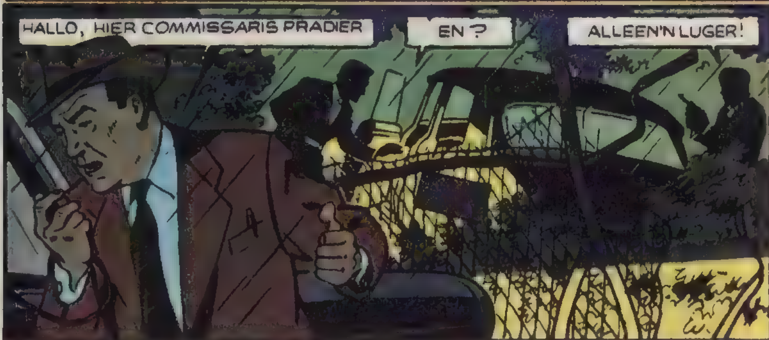
DE JUWELIER WIL HET PARK UIT ZIEN TE KOMEN, MAAR VAN ALLE KANTEN NADEREN POLITIEWAGENS....

EVEN AARZELT DURANTON, MAAR DAN RENT HIJ HET DONKERE PARK IN....

TERWIJL COMMISSARIS PRADIER ALLE WAGENS OPROEPT, ONDERZOEKEN BLAKE EN MORTIMER DE VERONGELUKTE WAGEN....

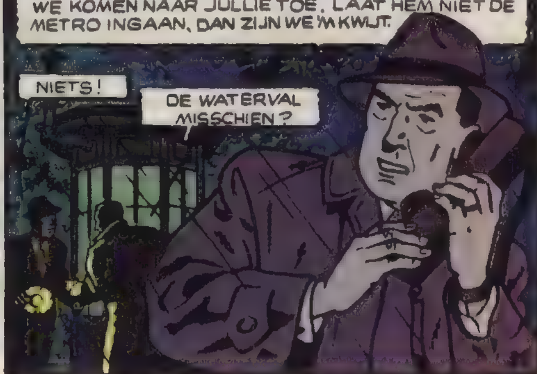

DE POLITIE BEGINT EEN GROOTSCHEEPSE KLOPJACHT...

DURANTON WORDT OPGEJAAGD ALS EEN STUK WILD; HET PARK STROOMT VOL AGENTEN...

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

BLAKE EN MORTIMER

van alle kanten naderen politiewagens. De DS gaat er met een waanzinnige snelheid vandoor en lijkt te ontsnappen . . .

DE GROEP AGENTEN VERDWIJNT EN DURANTON ZOEKT WANHOPIG EEN SCHUILPLAATS VOOR ZIJN SCHAT....

MAAR DAN NADERT EEN NIEUWE GROEP SPEURDERS EN DE OPGEJAAGDE MAN KAN ZICH NOG MAAR NET VERBERGEN...

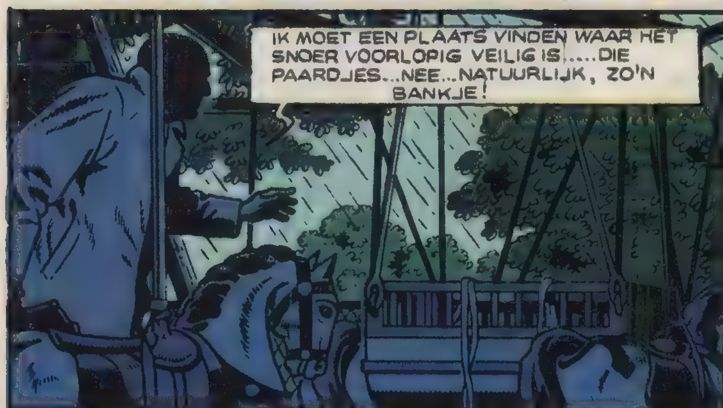
DE MANNEN HEBBEN ER GEEN ERG IN DAT ZE MET DE NEUS OP HUN PROOI ZITTEN...

ALS DE MANNEN VERDWENEN ZIJN, SLUIPT DURANTON NAAR DE DRAAIMOLEN....

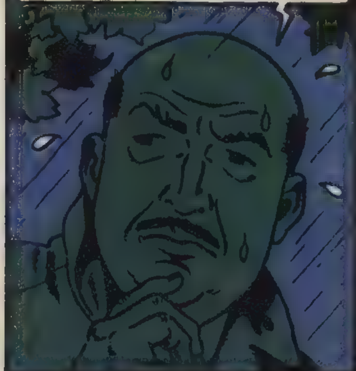

DE MAN DRAAIT ZIJN DAS OM HET SNOER EN LEGT DE KOSTBARE BUNDEL ONDER DE ZITTING.....

EVEN LATER BEREIKT HIJ DE RUE GAZON, WAAR EEN KLEIN POORTJE IS OPENGEBLEVEN...

EN NET OP DAT MOMENT ER EEN LEGE TAXI AAN.....

WORDT VERVOLGD

VOLENDAM SWINGT!

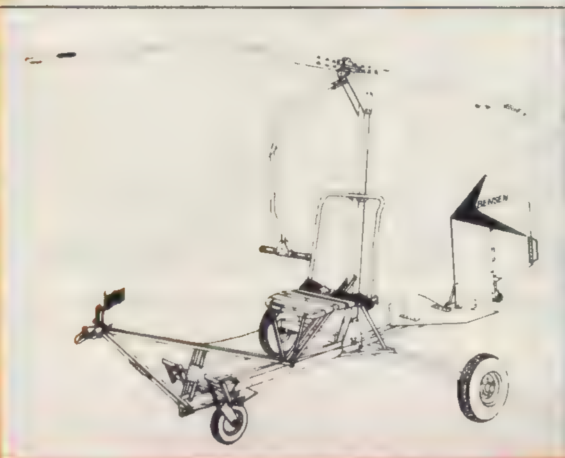

Wel'ns gehoord van Skyriders, Q Tips, Progress, Left Side, Fools, Empty, Cats, Alles of B.Z.N.? Allemaal groepen uit Noord-Holland, met als bakermat Volendam! B.Z.N. bijvoorbeeld timmert aardig aan de weg. „May be someday" met als flipside „I don't want to give myself" is een eigen compositie die erg insloeg. Producer is Adje Bouman, technicus van Het Schip. Binnenkort kun je wéér een schijf van B.Z.N. verwachten en PEP twijfelt er niet aan of hij is weer beregoed! Wil je lid worden van de fanclub, schrijf dan naar Postbus 1, Volendam en je ontvangt een fantastisch fanclubblad met een fijne kleurenplaat van de groep!

HA! IK ben nou de SKBLLLZ!* En nu is 't wel weer welletjes voor deze week. Tot de volgende!

*SPREEK UIT: SKBLLLZ!

Mickey Dolenz

In 'n verloren weekje draaide en timmerde Mickey Dolenz (van de Monkees) 'n eenpersoons-gyrokopter in elkaar. Als je de laatste grote James Bond hebt gezien, „You only live twice", herinner je je misschien die nijdige wespenkopters boven de vulkaan! Nou, zo een is het! Het stoeltje is niet zo comfortabel, maar het vehikel vliegt, en daar ging het Mickey ook maar om.

Let op: elektrische schoenendrogers! 's Avonds stekkertje in het stopcontact, 's morgens kurkdroge schoenen. Binnenkort te koop in sport- en fietsenzaken.

I'M A POOR LONESOME COWBOY...

WANNEER?

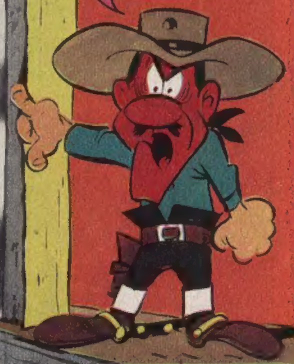
Wanneer verschijnt de eerste plaat van Lucky Luke? Het wordt tijd dat de aangrijpende melancholieke song I'm a poor lonesome cowboy, weet je wel aan 't eind van bijna ieder verhaal, 'ns op de grammofoonplaat verschijnt.

WAT ZIE JIJ ALLES TOCH NEGATIEF!

\+ –

Paul Guth, de Franse schrijver, heeft in zijn spitse boek OPEN BRIEVEN AAN ZANGIDOLEN menig hard woordje laten vallen. Aan Françoise Hardy: Vind jij je stem banaal? Terecht! Zelfs die van Brigitte Bardot is minder banaal dan die van jou!

Sammy Davis jr. en Dean Martin: twee beruchte leden van de even beruchte Sinatra Clan. Doelstelling van de club is o.a. opschudding en sensatie te veroorzaken in exclusieve nightclubs door bijvoorbeeld de inventaris te vernielen of als andere vorm van verfijnd vermaak het orkestje met (volle) champagneflessen te bekogelen.... Ha!

GILLER!

Lachertje uit tienerblad: „LEEF OOSTERS door Transcedental Meditation volgens de methode van Maharishi Yoga. Schriftelijke cursus van 5 lessen voor maar 'n tientje!" Wie trapt erin?

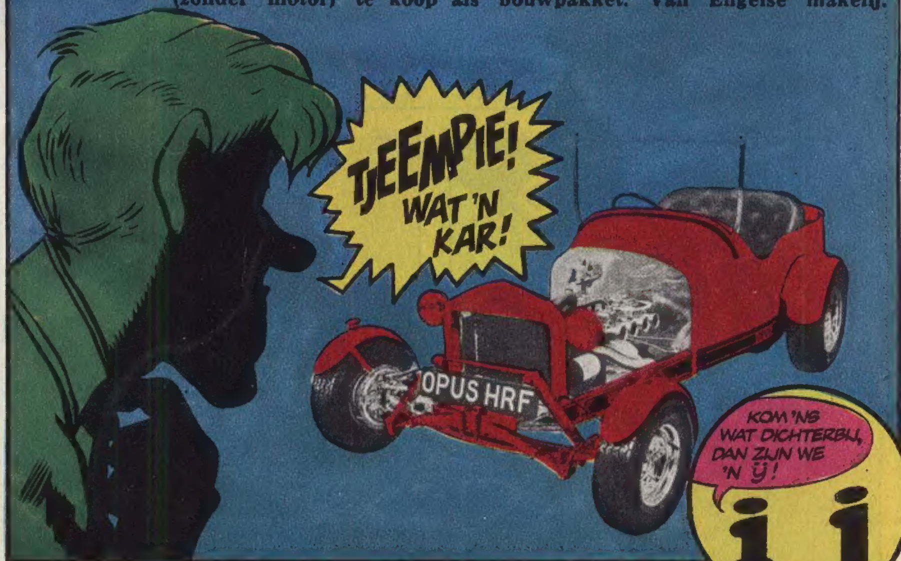
In Tokio staat de meest luxueuze KLINIEK VOOR HONDEN ter wereld. Het is een hotel met dertig kamers, compleet met bedkussens, lakens en dekens, telefoon, televisie, warm en koud stromend water. Een team van 10 dierenartsen staat de viervoeters ter beschikking. Prijs per dag ƒ 25,— voor iedere hond.

Jean-Paul Sartre, je weet wel, heeft zijn toneelstuk Les Mains Sales (vuile handen) in het theater Fakkel in Antwerpen afgelast. Volgens hem werden er te veel politieke tendensen aangekleefd. En dáár wilde Sartre zijn handen natuurlijk niet aan vuil maken, dat zul je wel begrijpen!

Ben je jong, en houd je van auto's en knutselen? Dan is dit jouw pretkar: de Opus HRF, ouderwets van snit, maar modern in zijn prestaties. Je zult er veel plezier aan beleven. Voor ± ƒ 2000 (zonder motor) te koop als bouwpakket. Van Engelse makelij.

Samenstelling: Henk Albers

LUCKY LUKE
TEKENINGEN: MORRIS TEKST: GOSCINNY

DE

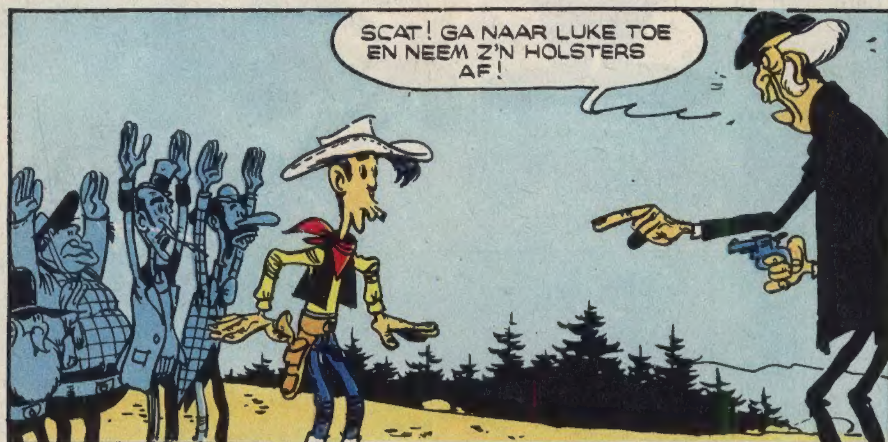

WEL, EERWAARDE, WE WACHTEN...
EH...EVEN 'N KLEINE MEDITATIE....

WEL, SPEEL NOOIT MET GESTOKEN KAARTEN...STEEL NOOIT PAARDEN ALS JE NIET HOOG EN DROOG OPGEHANGEN WILT WORDEN....'

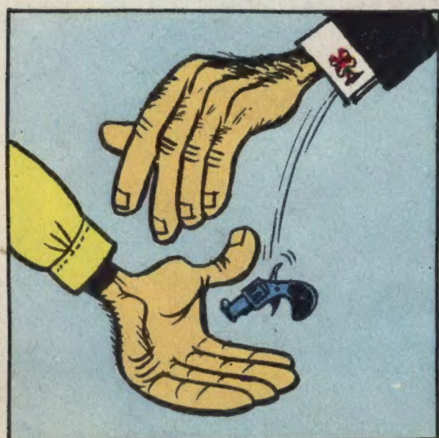

...BESTEEL LIEVER EEN RIJKE DAN EEN ARME....

ZOU IK DAT BOEK 'S VAN DICHTBIJ MOGEN BEKIJKEN, EERWAARDE ? HET SCHIJNT DE NIEUWSTE UITGAVE TE ZIJN...

INDERDAAD! HANDEN OMHOOG!

SCAT! GA NAAR LUKE TOE EN NEEM Z'N HOLSTERS AF!

IK BEN NET ZO MIN PREDIKANT ALS JULLIE...SINDS ONS VERTREK WACHT IK AL OP EEN GELEGENHEID OM ME MET MIJN MANNEN VAN HET GOUD MEESTER TE MAKEN! IK SCHIET JE NEER, LUKE!
KOM HIER MET JE HAND, LUKE...

!
PANG

MIS! DE BEROEMDE LUCKY LUKE SCHOOT ERNAAST! DAT WAS JE LAATSTE SCHOT LUKE!
© MORRIS + GOSCINNY

POSTKOETS

Als de postkoets midden in de woestijn stopt, wordt hij overvallen door bandieten. Lucky Luke vermoedt dat er verraad in het spel is: een van de passagiers heeft zeker doorgeslagen.

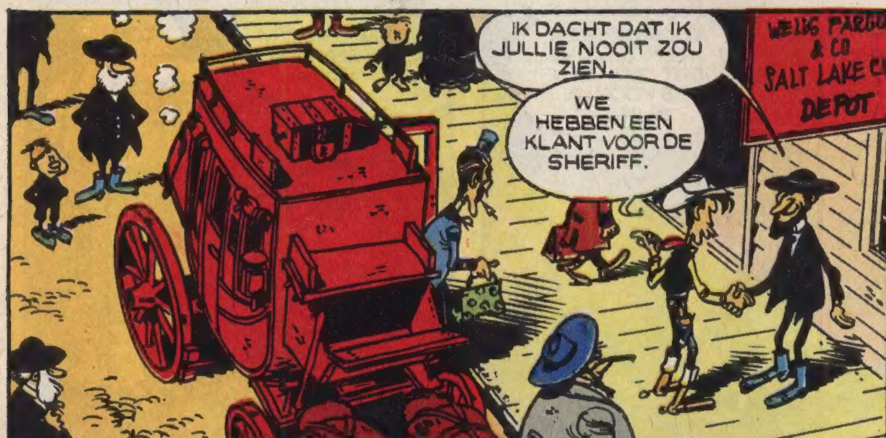

(*) AMERIKAANSE RELIGIEUZE SECTE.

LUCKY LUKE DE POSTKOETS

EN DAN KOMEN ZE IN DE ZOUTWOESTIJN, WIT ALS EEN MAAGDELIJK STUK PAPIER...

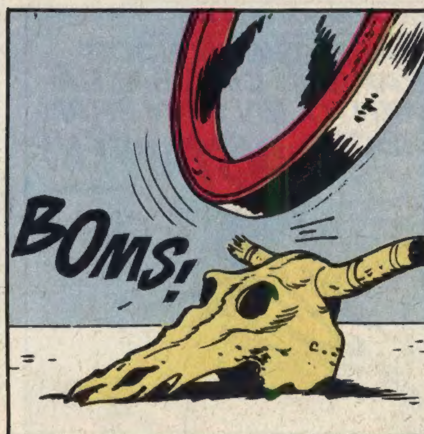

WORDT VERVOLGD